

Gelencsér Milán

APOLLÓN TÉRDEN

felragyogott sokezernyi ziháló csillag a tükrön
s rozsdaszerű arcunk üregében a kancsalodó hold
megremegett szívünk ibolyán is túli morajjal
lett tele egy

bárd szaladt testünkön
át janussá nyíltunk sok kis isten
lett belőlünk hát élveztük is de
közben jól vigyáztunk hogy ne tűnjön
úgy hogy elvagyódunk messze innen
fent keringve vártuk szinte tükön
hogy hömpölyögve szétterüljön
a betondűnéken ellipszisben
felkoncolt kedélyünk dinnyeleve
és petróleumszín glóriánk heve
villanyoszlopok rézpotrohában
izzott azt mondom csak jobb belátni
hogy belőlünk fog rügyet okádni
hajnal asszony őkegyelme

dalolászva

harcba megyünk keveredni fogunk a tömeggel az este
s pár gőzölgő fejbúbot keresünk kipirulva
két lebenyünk skarlátvörösen forr éltet-e még a
kozmoszi hús hegedűhúr minket hogyha beszívjuk
lándzsacafatkán lókoponyán toporogva harangok
nyelvén fölhörgő kerubok kocsonyás ölelése
isteni gondviselés és duzzad az öntudat éhes
potroha szőke apollónt térdeltetjük a végén
aztán végül elunjuk

azt hogy megvolt
mindenkinek mindenki szerelmeink
ha körbeérnek új szerepünk szerint
majd éjszakák odüsszeuszaiként
lélegzünk harminchárom emelkedő
magába omló lángszakadék között
a végen és a végtelen –

ÁRKÁDIA-MEGKÍSÉRTÉS

A megszólalás előtti pillanatban
beállt az áthatolhatatlan csend.
A költő, engedve a kibillenés
nyújtotta lehetőségeknek,
egy szurdokba dőlt –
félúton háló fogta meg.
Körben a csapásokra kiszivárogtak
a meglógott szeretők, de szó
nem volt már köszönteni őket.
Úgy hevert csak ott: egy szép mellszobor
kisírt márványszemekkel..

...akkor az Úr ruhát varrt nekem
és úgy hatott rám, hogy rám rivallt,
és úgy rivallt rám, hogy mélységes
mélyen belém nézett,
majd elhallgatott.

Minden egy karnyújtáson túlra esett.

